

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 22. aprila 2024. godine
Br. ref.: AGJ 2425/24

PRESUDA

u

slučaju br. KI38/23

Podnosilac

Flamur Dylhasi

**Ocena ustavnosti rešenja [Rev. br. 205/2022] Vrhovnog suda Republike Kosovo
od 10. oktobra 2022. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednice
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sutkinja
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sutkinja
Nexhmi Rexhepi, sudija
Enver Peci, sudija i
Jeton Bytyqi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Flamur Dylhasi, sa prebivalištem u Đakovici (u daljem tekstu: Podnosilac zahteva), kojeg zastupa Isamedin Dedinca, advokat u Prištini.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje [Rev. br.205/2022] Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 10. oktobra 2022. godine.
3. Osporena presuda je uručena podnosiocu zahteva dana 1. novembra 2022. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar ovog zahteva je ocena ustavnosti osporene presude, kojom je, po navodima podnosioca zahteva, došlo do povrede njegovih prava koja su zagarantovana stavovima 1 i 2 člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), i stavom 1 člana 6. [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP) kao i članom 10. Univerzalne Deklaracije o Ljudskim Pravima (u daljem tekstu: UDLJP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članu 22. (Procesuiranje podnesaka) i članu 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 25. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o Radu).
6. Dana 7. jula 2023. godine, Poslovnik o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2023, objavljen je u Službenom listu Republike Kosovo i stupio je na snagu petnaest (15) dana od dana objavljivanja. Shodno tome, prilikom razmatranja zahteva, Ustavni sud Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) se poziva na odredbe navedene Uredbe, kojom je ukinut Poslovnik o radu Ustavnog suda br. 01/2018. S tim u vezi, u skladu sa pravilom 78 (Prelazne odredbe) Poslovnika o radu br. 01/2023, izuzetno će se i dalje primenjivati pojedine odredbe Poslovnika o radu br. 01/2018 u slučajevima registrovanim u Sudu pred ukidanje, samo ako i u meri u kojoj su povoljniji za stranke.

Postupak pred Ustavnim Sudom

7. Dana 10. februara 2023. godine, podnosilac zahteva je podneo svoj zahtev pošti, koji je u Sud stigao i bio registrovan dana 13. februara 2023. godine.
8. Dana 16. februara 2023. godine, predsednica Suda je odlukom GJR.KI38/23 imenovala sudiju Envera Pecija, za sudiju izvestioca i odlukom KSH.KI38/23, imenovala je članove Veća za razmatranje, u sastavu sudija: Gresa Caka-Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Radomir Laban (članovi).
9. Dana 28. februara 2023. godine, Sud je o registraciji zahteva obavestio i podnosioca zahteva i jedna kopija zahteva je poslata i Vrhovnom sudu.
10. Dana 11. marta 2024. godine, sudija Jeton Bytyqi je položio zakletvu pred predsednicom Republike Kosovo, čime je započeo njegov mandat u Sudu.
11. Dana 28. marta 2024. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i većinom glasova je preporučilo Sudu da proglasi zahtev prihvatljivim. Istog dana, nakon konsultacija i glasanja, Sud je sa osam (8.) glasova za i jedan (1.) protiv utvrdio povredu stava 1 člana 31. Ustava, u vezi sa stavom 1 člana 6. EKLJP-a.

Pregled činjenica

12. Na osnovu spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva dana 30. juna 2015. godine zaključio ugovor o radu [br. 8418/15] sa Kosovskim biroom za osiguranje (u tekstu: BKS), na određeno vreme, odnosno od 01. jula 2015. godine do 30. juna 2016. godine, na poziciji Lekar-cenzor, za procenu nematerijalne štete koje proizilaze po osnovu obaveznog osiguranja od autoodgovornosti.
13. Dana 15. decembra 2015. godine Predsednik Upravnog saveta BKS-a je doneo odluku o smanjenju plata radnicima zbog reorganizacije i budžetskih implikacija.
14. Dana 19. januara 2016. godine, Upravni savet BKS-a je doneo odluku [br. 172/16] o promeni ugovora o radu zaposlenih, između ostalog i ugovor podnosioca zahteva, kao rezultat gore navedene odluke.
15. Neutvrđenog datuma, podnosilac zahteva je odbio da potpiše izmenu ugovora o radu zbog toga što mu je plata bila smanjena.
16. Dana 11. februara 2016. godine BKS je doneo odluku [br. 331/16] o prestanku radnog odnosa podnosiocu zahteva.
17. Dana 10. marta 2016. godine, BKS je putem elektronske pošte obavestio podnosioca zahteva o donošenju odluke [br.331/16] o prekidu radnog odnosa.
18. Dana 21. marta 2016. godine, podnosilac zahteva je podneo žalbu pred organima BKS-a protiv odluke [br.331/16] od 11. februara 2016. godine zbog bitnih povreda odredaba Zakona o radu i nemogućnosti izjašnjavanja u pogledu njegovih prava iz radnog odnosa. Podnosilac zahteva navodi da on nikada nije dobio odgovor od BKS-a na podnesenu žalbu.
19. Dana 4. maja 2016. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu Osnovnom sudu u Prištini protiv odluke [br.331/16] BKS-a od 11. februara 2016. godine, u kojoj je tražio poništenje ovog rešenja i usvajanje tužbenog zahteva u celini, kao i naknadu plata za period od 1. marta 2016. godine do 30. juna 2016. godine.
20. Dana 25. januara 2018. godine, BKS je u Osnovnom sudu u Prištini dostavio odgovor na tužbeni zahtev, kojim je, između ostalog, tražio i odbacivanje tužbenog zahteva kao neblagovremenog zbog propusta roka od 30. dana za traženje sudske zaštite pred sudom.
21. Dana 12. juna 2018. godine, Osnovni sud u Prištini je presudom [C. br. 997/2016] (i) usvojio tužbeni zahtev podnosioca zahteva u celini; (ii) poništio kao nezakonitu odluku [br.331/16] BKS-a od 11. februara 2016. godine i (iii) obavezao istog da nadoknadi iznos od 3.508,80 evra na ime materijalne štete, uključujući i zakonsku kamatu u iznosu od 543,86 evra. Osnovni sud je u presudi utvrdio da je odluka poslodavca bila u suprotnosti sa ugovorom o radu i odredbama iz člana 70. i 71. Zakona o radu. Osnovni sud je, između ostalog, utvrdio da među strankama nije sporna činjenica da je tužilac bio u radnom odnosu sa tuženim, te da je odlukom od 15. decembra 2015. godine predsednika Upravnog saveta BKS-a odlučeno je da se plate za mnoga radna mesta smanje, između ostalog i za radno mesto podnosioca zahteva (tužioca), ponudivši ovom potonjem novi ugovor o radu. Dalje se u obrazloženju ističe da tužilac nije pristao na potpisivanje ovakvog ugovora, osporivši isti i pred organima BKS-a. potonji je doneo osporenu odluku kojom je podnosiocu zahteva prestao radni odnos, sa obrazloženjem da je isti odbio da nastavi radni odnos.

22. Neutvrđenog dana, BKS je uložio žalbu na presudu Osnovnog suda od 12. juna 2018. godine Apelacionom sudu, sa tvrdnjom da je doneta uz bitnu povredu odredaba parničnog postupka, pogrešnim n nepotpunim utvrđenim činjeničnim stanjem i pogrešnom primenom materijalnog prava.
23. Dana 7. februara 2022. godine, Apelacioni sud je odlučujući po žalbi BKS-a, doneo presudu [Ac.br. 4851/2017], kojom je odbio žalbu BKS-a kao neosnovanu i kojom je potvrdio presudu koja je pobijana žalbom. Apelacioni sud je, između ostalog, obrazložio da je prvostepeni sud dao dovoljno razloga u vezi sa načinom donošenja odluke, obrazlažući sve odlučne činjenice koje su uticale da se odluči kao u izreci ožalbene presude, a koje je razloge prihvatio i drugostepeni sud.
24. Dana 29. marta 2022. godine, BKS je podneo zahtev za reviziju pred Vrhovnim sudom, a protiv presude Apelacionog suda od 7. februara 2022. godine, zbog (i) bitnih povreda odredaba ZPP-a, i (ii) zbog pogrešne primene materijalnog prava. U svom zahtevu za reviziju BKS je tražio poništavanje presuda Osnovnog i Apelacionog suda kao i usvajanje zahteva za reviziju u celini.
25. Prema spisima predmeta, podnosilac zahteva nije podneo odgovor na reviziju.
26. Dana 10. oktobra 2022. godine, Vrhovni sud je odlukom [Rev. br. 205/2022] (i) odobrio zahtev za reviziju BKS-a i odbacio je kao neblagovremen tužbeni zahtev podnosioca zahteva, i (ii) u potpunosti je poništio nižestepene presude. Vrhovni sud je u svom rešenju obrazložio da je prvostepeni sud faktički odlučio po tužbenom zahtevu podnosioca zahteva, nakon što je istekao zakonom utvrđeni rok, jer je na osnovu spisa predmeta bila neosporiva činjenica da je podnosilac zahteva primio odluku [br. 331/16] BKS-a od 11. februara 2016. godine, dana 10. marta 2016. godine, u kojoj je u zakonskom uputstvu iste utvrđeno da se protiv odluke može ostvariti pravo žalbe u roku od 15. dana, od dana donošenja odluke organa BKS-a, dok je podnosilac zahteva žalbu podneo 21. marta 2016. godine, a tužbu je podneo sudu 5. maja 2016. godine, što znači da je tužba podneta nakon isteka roka od 30. dana u smislu člana 79. Zakona o radu.

Navodi podnosioca zahteva

27. Podnosilac zahteva smatra da je osporeno rešenje Vrhovnog suda povredilo njegova prava koja su zagantovana stavovima 1 i 2 člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, u vezi sa stavom 1 člana 6. [Pravo na pravično suđenje] EKLJP-a, kao i članom 10. UDLJP-a.
28. Podnosilac zahteva posebno tvrdi da osporeno rešenje Vrhovnog suda ne ispunjava standarde obrazložene presude u smislu člana 31. Ustava i stava 1 člana 6. EKLJP-a. U ovom kontekstu, podnosilac zahteva tvrdi da Vrhovni sud nije dao jasno i dovoljno obrazloženje u pogledu roka za podnošenje tužbe sudu. Prema njegovim rečima, Vrhovni sud nije razjasnio datum od kada je tekao rok za podnošenje tužbe i kada je ovaj rok istekao. „Sud, i pored toga što je utvrdio da tužena nije odlučila u vezi sa žalbom tužioca, ipak, nije dao pojašnjenja u kom roku je tuženi morao da odluči o žalbi tužioca, kako bi se izračunalo kada je počeo da teče sledeći zakonski rok od 30. dana za podnošenje tužbe sudu, kako je to i predviđeno članom 79. u vezi sa članom 78. stav 2. Zakona o radu. Po ovom osnovu, podnosilac zahteva navodi da odluka Vrhovnog suda ostaje neobrazložena i neobjašnjena u vezi sa pitanjem odmeravanja roka za podnošenje tužbe sudu, a da pri tom nije ni razjašnjena i nije obrazložena na koji način se došao do zaključka da je tužba tužioca neblagovremena, a to je činjenica koja je bila odlučujuća u slučaju podnosioca zahteva, Vrhovni sud je samim tim povredio član 31. (1, 2) Ustava, jer je podnosiocu zahteva, tužiocu, uskratio pravo zagantovano Ustavom na pravično i nepristrasno suđenje i da isti dobije jednu odluku koja je dobro

obrazložena, jasna i na zakonu zasnovana, pravo koje je zagantovano i članom 10. Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima i članom 6. stav 1. Evropske konvencije o zaštiti osnovnih ljudskih prava i sloboda i njihovim protokolima.“

29. Pored toga, podnosilac zahteva tvrdi da je rešenje Vrhovnog suda doneto uz bitnu povredu odredaba parničnog postupka koje su propisane članom 182. stav 182.2 tačka n) ZPP-a, u vezi sa stavom 2. člana 78. i članom 79. Zakona o radu, što je dovelo do pogrešne primene materijalnog prava, budući da u rešenju Vrhovnog suda nedostaju razlozi o odlučujućim činjenicama, razlozi koji su dati su nejasni, nedovoljni i suprotni dokazima koje je podnosilac zahteva izneo u pogledu roka za podnošenje tužbe na sudu. Ove povrede, naglašava on, uticale su na povredu prava podnosioca zahteva na pravično i nepristrasno suđenje, zagantovana stavovima 1 i 2 člana 31. Ustava, i stavom 1 člana 6. EKLJP-a kao i članom 10. UDLJP-a.
30. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da: *„Utvrdi povredu individualnih prava podnosioca zahteva, koja su zagantovana članom 31. (1, 2) Ustava Republike Kosovo, članom 10. Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima i članom 6. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i njenih protokola, kao rezultat kršenja od strane Vrhovnog suda Kosova, prava koja su zagantovana podnosiocu zahteva ovim instrumentima i Zakonom o parničnom postupku; Da proglasi nevažećim rešenje Rev. br. 205/2022 Vrhovnog suda Republike Kosovo od 10.10.2022. godine osporeno u ovom Zahtevu i da vrati predmet Vrhovnom sudu Republike Kosovo na ponovno odlučivanje.“*

Relevantne odredbe

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

Član 31

[Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje]

1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.

[...]

EVROPSKA KONVENCIJA O LJUDSKIM PRAVIMA

Član 6

(Pravo na Pravično Suđenje)

1. Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom. Presuda se izriče javno, ali se novinari i javnost mogu isključiti s čitavog ili jednog dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne sigurnosti u demokratskom društvu, kada to nalažu interesi maloletnika ili zaštite privatnog života strana u sporu, ili kada to sud smatra izričito neophodnim zato što bi u posebnim okolnostima publicitet mogao naneti štetu interesima pravde.

[...]

UNIVERZALNA DEKLARACIJA O LJUDSKIM PRAVIMA

Član 10

Svako ima potpuno jednako pravo na pravično i javno suđenje pred nezavisnim i nepristrasnim sudom koji će odlučiti o njegovim pravima i obavezama, i o osnovanosti svake krivične optužbe protiv njega.

ZAKON O RADU br. 03/L-212

Član 78

Zaštita prava zaposlenih

- 1. Zaposleni koji procenjuje da poslodavac mu je povredio prava na rad, ima pravo podneti zahtev poslodavcu ili odgovarajućem organu poslodavca ako postoji, za ostvarenje njegovih povređenih prava.*
- 2. Poslodavac je obavezan da odluči prema zahtevu zaposlenog ,u roku od petnaest (15) dana od dana dostavljenja zahteva.*
- 3. Odluka iz stava 2. ovog člana dostavlja se zaposlenom u pisanoj formi u roku od osam (8) dana.*

Član 79

Zaštita zaposlenog na sudu

Svaki zaposleni koji nije zadovoljan odlukom kojom smatra da su mu povređena njegova prava, ili ne dobija odgovor u roku iz člana 78. stav 2. ovog zakona, u tekućem roku od trideset (30) dana može da pokrene radni spor pri nadležnom sudu.

Prihvatljivost zahteva

31. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove o prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom o radu.
32. U tom smislu, Sud se prvenstveno poziva na stavove 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, u vezi sa stavom 4 člana 21. [Opšta načela] Ustava, koji propisuju:

Član 113

[Jurisdikcija i ovlašćene strane]

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

[...]

33. Sud u nastavku razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su dalje precizirani u Zakonu, odnosno u članovima 47, 48 i 49 Zakona, koji propisuju:

Član 47

[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. U svim ostalim slučajevima, rok počinje na dan javnog objavljivanja odluke ili akta...”.

34. Što se tiče ispunjenja gore navedenih kriterijuma, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana; on osporava ustavnost rešenja [Rev. br. 205/2022] Vrhovnog Suda od 10. oktobra 2022. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva koja su mu bila dostupna, u smislu stava 7 člana 113. Ustava i stava 2 člana 47. Zakona; isti je precizirao prava zagaranтована Ustavom koja smatra da su mu povređena, kako je predviđeno članom 48. Zakona; i podneo je zahtev unutar zakonskog roka od 4. (četiri) meseca, kako je to propisano u članu 49 Zakona.
35. Međutim, pored toga, Sud razmatra da li su podnosioci zahteva ispunili kriterijume prihvatljivosti utvrđene u pravilu 34. [Kriterijumi prihvatljivosti], odnosno u odredbama (1) (d) i (2) pravila 34. Poslovnika, koje utvrđuju:

Pravilo 34.
[Kriterijumi prihvatljivosti]

„(1) Sud može smatrati zahtev prihvatljivim:
(...)”

(d) Ako zahtev tačno razjašnjava i adekvatno iznosi činjenice i navode o povredi ustavnih prava ili odredbi.

(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim ako je zahtev očigledno neosnovan kada podnosilac/ teljka zahteva nije dovoljno dokazao/la i potkrepio/la svoju tvrdnju.

36. Sud podseća da pomenuto pravilo, zasnovano na sudskoj praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu ESLJP) i Suda, omogućava ovom poslednjem da proglasi zahteve neprihvatljivim iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može zahtev proglasiti neprihvatljivim na osnovu analize i ocene njegovog merituma, odnosno ako oceni da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan po ustavnim osnovama, utvrđenim u podpravilu (2) pravila 34. Poslovnika o radu (vidi slučaj [KIO4/21](#), podnositeljka *Nexhmije Makolli*, rešenje o neprihvatljivosti, od 12. maja 2021. godine, stav 26; vidi i slučaj [KI175/20](#), podnosilac *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti, od 27. aprila 2021. godine, stav 37).
37. Sud takođe smatra da se zahtev ne može smatrati očigledno neosnovanim po ustavnim osnovama, kako je predviđeno stavom (2) pravila 34. Poslovnika, te se shodno tome, zahtev proglašava prihvatljivim za razmatranje u meritumu (vidi takođe i slučaj ESLJP-a, [Alimućaj protiv Albanije](#), br. 20134/05, presuda od 9. jula 2012. godine, stav 144, vidi i slučajeve Suda [KI75/21](#), podnosioci zahteva „*Abrazen LLC*“, „*Energy*“

Development Group Kosova LLC, „*Alsi&Co. Kosovo LLC*“ i „*BuildingConstruction LLC*“, presuda od 19. januara 2022. godine, stav 64; [KI27/20](#), podnosilac zahteva *Lëvizja VETEVENDOSJE!*, presuda od 22. jula 2020. godine, stav 43, i skorašniji slučaj [KI82/22](#), podnosilac zahteva *Valon Loxhaj*, presuda od 7. juna 2023. godine, stav 59).

38. Shodno tome, Sud ocenjuje da zahtev podnosioca zahteva ispunjava uslove za ocenu u meritumu.

Meritum zahteva

39. Sud podseća da je podnosilac zahteva potpisao ugovor o radu sa BKS-om na određeno vreme, prvobitno od 5. juna 2012. godine pa sve do 30. juna 2016. godine. U februaru 2016. godine, BKS je doneo odluku [br. 331/16], kojom se podnosioc zahteva raskida ugovor o radu, u vezi sa čim je isti obavešten dana 10. marta 2016. godine. Po prijemu odluke o raskidu ugovora, podnosilac zahteva se 21. marta 2016. godine žalio pred organima BKS-a, ali za tu žalbu isti nije dobio nikakav odgovor. Kao rezultat toga, isti je 4. maja 2016. godine podneo tužbu Osnovnom sudu. Ovaj potonji je odobrio njegov tužbeni zahtev i poništio odluku [br. 331/16] BKS-a. BKS je na presudu Osnovnog suda uložio žalbu Apelacionom sudu. Apelacioni sud je, odlučujući po žalbi BKS-a, istu odbio, ostavljajući na snazi presudu Osnovnog suda. Nezadovoljan presudom Apelacionog suda, BKS je podneo zahtev za reviziju pred Vrhovnim sudom, koji je osporenim rešenjem poništio pobijane presude, utvrdivši da je tužbeni zahtev podnet van roka koji je zakonom predviđen.
40. Pozivajući se na sudsku praksu EKLJP-a, Sud prvo podseća da se pravednost postupka ocenjuje na osnovu postupka u celini (vidi slučajeve Suda [KI62/17](#), podnosilac *Emine Simnica*, presuda od 29. maja 2018. godine, stav 41 i; [KI20/21](#), podnosilac *Violeta Todorović*, presuda od 13. aprila 2021. godine, stav 38; vidi takođe presudu ESLJP-a [Barbera, Messekue i Jabardo protiv Španije](#), br. 10590/83, presuda od 6. oktobra 1988. godine, stav 68). Stoga, u postupku ocene osnovanosti navoda podnosioca zahteva, Sud će se pridržavati ovih principa.
41. U nastavku toga, Sud, na osnovu spisa predmeta i navoda koje je podnosilac zahteva izneo, primećuje da se suština navoda sadržanih u ovom zahtevu odnosi na pravo na „pristup sudu“ kao sastavni deo prava zagantovanih stavom 1. člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, u vezi sa stavom 1 člana 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a.
42. U ovom aspektu, Sud podseća da je pravo na pravično suđenje zagantovano gore pomenutim odredbama, i njihovu primenu je široko tumačio ESLJP kroz svoju sudsku praksu, u skladu sa kojom je, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, Sud ne samo dužan da tumači osnovna prava i slobode zagantovane Ustavom.
43. Shodno tome, Sud će razmotriti navode podnosioca zahteva u pogledu prava na „pristup sudu i pravdi“, kao jednog od osnovnih načela pravičnog suđenja u skladu sa odredbama člana 31. Ustava i stav 1. člana 6. EKLJP-a.

i. Opšta načela u pogledu prava na „pristup sudu i pravdi“

44. U ovom kontekstu, Sud podseća da je pravo na „pristup pravdi“ u smislu stava 1 člana 6. EKLJP-a razjašnjeno u predmetu ESLJP-a [Golder protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 4451/70 presuda od 21. februara 1975. godine, stavovi 28-36. Pozivajući se na načelo vladavine prava i izbegavanja arbitrarne vlasti, ESLJP je utvrdio da je „pravo na pristup pravdi“ suštinski aspekt proceduralnih garancija sadržanih u stavu 1 člana 6. EKLJP-a (vidi, između ostalog, u vezi sa pravom na pristup pravdi, predmet ESLJP-a [Zubac](#)

[protiv Hrvatske](#), br. 40160/12, presuda od 5. aprila 2018. godine, stav 76). Štaviše, prema ESLJP-u, ovo pravo svakome osigurava pravo da adresira relevantno pitanje koje se veže sa „njegovim/njenim građanskim pravima i obavezama“ pred nacionalnim sudom osnovanim zakonom (vidi, u vezi s tim, predmet ESLJP-a [Grkokatolička parohija Lupeni i drugi protiv Rumunije](#), br. 76943/11, presuda od 29. novembra 2016. godine, stav 84 i reference u njemu, kao i slučaj Suda [KI214/21](#), sa podnosiocem zahteva [Avni Kastrati](#), presuda od 7. decembra 2022. godine, stav 79).

45. Sud u ovom kontekstu ističe da pravo na sud, kao sastavni deo prava na pravično i nepristrasno suđenje, zagarantovano članom 31. Ustava, u vezi sa stavom 1 člana 6. EKLJP-a, utvrđuje da stranke (parničari) moraju imati delotvorno pravno sredstvo koje im omogućava da zaštite svoja građanska prava (vidi predmete ESLJP-a [Běleš i drugi protiv Češke Republike](#), br. 47273/99, presuda od 12. novembra 2002. godine, stav 49; i [Naït-Liman protiv Švajcarske](#), br. 51357/07, presuda od 15. marta 2018. godine, stav 112, [KI214/21](#), citiran iznad, stav 80).
46. Štaviše, ESLJP u gore pomenutom slučaju, [Grkokatolička parohija Lupeni i drugi protiv Rumunije](#), (stav 85), navodi da „svako može da se osloni na član 6.1 EKLJP, kada smatra da postoji nezakonito mešanje u vršenje jedno od njegovih ili njenih prava (građanskih) kada se on ili ona žali da nije imao priliku da iznese svoj zahtev sudu, u skladu sa zahtevima člana 6.1 EKLJP-a. Kada postoji ozbiljan i istinski nesporazum u vezi sa zakonitošću takvog mešanja, član 6.1 daje pravo pojedincu da o pravnim pitanjima (zakonitosti) odlučuje domaći sud“ (vidi predmet ESLJP-a, [Z i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), 29392/95, presuda od 10. maja 2001. godine, stav 92; vidi i predmet [Marković i drugi protiv Italije](#), [VV], br. 1398/03, presuda od 14. decembra 2006. godine, stav 98);
47. Shodno tome, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, svako ima pravo da podnese „tužbu“ u vezi sa relevantnim „građanskim pravima i obavezama“ sudu. Član 31. Ustava u vezi sa stavom 1. člana 6. EKLJP oličava „pravo na sud“, odnosno „pravo na pristup sudu“, što podrazumeva pravo na pokretanje sudske postupka u građanskim stvarima (vidi predmet ESLJP-a [Golder protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), citiran iznad, stav 36). Stoga, svako ko smatra da je došlo do nezakonitog mešanja u vršenju njegovih/ njenih građanskih prava i navodi da mu je ograničena mogućnost da ospori takav navod pred sudom, može da se pozove na član 31. Ustava u vezi sa stavom 1 člana 6. EKLJP-a, pozivajući se na odgovarajuće pravo na pristup sudu.
48. Tačnije, prema sudskoj praksi ESLJP-a, prvo mora postojati „građansko pravo“, a drugo mora postojati „spor“ u vezi zakonitosti mešanja, što utiče na samo postojanje ili delokrug zaštićenog „građanskog prava.“ Definicija oba ova koncepta treba da bude suštinska i neformalna (vidi, između ostalog, predmete ESLJP-a [Le Compte, Van Leuven i De Meiere protiv Belgije](#), br. 6878/75, 7238/75, presuda od 23. juna 1981. godine, stav 45; [Moreira de Azevedo protiv Portugala](#), br. 11296/84, presuda od 23. oktobra 1990. godine, stav 66; [Gorou protiv Grčke](#) (br. 2), br. 12686/03, presuda od 20. marta 2009. godine, stav 29; i [Boulois protiv Luksemburga](#), br. 37575/04, presuda od 3. aprila 2012. godine, stav 92). Međutim, „Spor“, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mora biti: (i) „istinski i ozbiljan“ (vidi, u ovom kontekstu, predmete ESLJP-a [Sporrong i Lönnroth protiv Švedske](#), presuda od 23. septembra 1982. godine, stav 81; i [Cipolletta protiv Italije](#), presuda od 11. januara 2018. godine, stav 31); i (ii) rezultati postupka pred sudovima moraju biti „odlučujući“ za građansko pravo u pitanju (vidi, u ovom kontekstu, predmet ESLJP-a [Ulyanov protiv Ukrajine](#), br. 16742/04, odluka od 5. oktobra 2010. godine). Prema sudskoj praksi ESLJP, „nestabilne veze“ ili „daljinske posledice“ između građanskog prava u pitanju i ishoda ovih postupaka, nisu dovoljne da budu u okviru člana 6. EKLJP-a (vidi, u ovom kontekstu, predmete ESLJP-a [Lovrić protiv Hrvatske](#), br. 38458/15, presuda od 4. aprila 2017. godine, stav 51, i

Grkokatolička parohija Lupeni i drugi protiv Rumunije, citiran iznad, stav 71 i reference u njemu, i slučaj Suda KI214/21, citiran iznad, stav 83).

49. U takvim slučajevima, kada je utvrđeno da postoji „građansko pravo“ i „spor“, član 31. Ustava u vezi sa stavom 1 člana 6. EKLJP garantuje pojedincu pravo „da se stvar reši od strane tribunala“ (vidi predmet ESLJP-a Z i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva, citiran iznad, stav 92). Odbijanje suda da razmotri navode stranaka u vezi sa usklađenošću postupka sa osnovnim procesnim garancijama pravičnog i nepristrasnog suđenja ograničava njihov pristup sudu (vidi predmet ESLJP-a Al Dulimi i Montana Management Inc protiv Švajcarske, br. 5809 /08, presuda od 21. juna 2016. godine, stav 131).
50. Štaviše, prema sudskoj praksi ESLJP-a, Konvencija nema za cilj da garantuje prava koja su „teorijska i lažna“, već prava koja su „praktična i delotvorna“ (vidi, više o „praktičnim i delotvornim“ pravima, predmete ESLJP-a Kutić protiv Hrvatske, citiran iznad, stav 25 i citirane reference u njemu i; Grkokatolička parohija Lupeni i drugi protiv Rumunije, presuda od 29. novembra 2016. godine, stav 86 i reference u njemu).
51. Stoga, u pogledu ovih prava, član 31. Ustava u vezi sa članom 6.1. EKLJP-a garantuje ne samo pravo na pokretanje postupka, već i pravo na dobijanje rešenja o predmetnom „sporu“ od suda (vidi predmete ESLJP-a, Kutić protiv Hrvatske br. 48778/99, presuda od 1. marta 2002. godine, stavovi 25-32; Grkokatolička parohija Lupeni i drugi protiv Rumunije citiran iznad, stav 86 i reference korišćene u njemu; Aćimović protiv Hrvatske br. 61237/00, presuda od 9. oktobra 2003. godine, stav 41; i Beneficio Cappella Paolini protiv San Marina, br. 40786/98, presuda od 13. jula 2004. godine, stav 29).
52. Navedena načela, međutim, ne znače da su pravo na sud i pravo na pristup sudu apsolutna prava. Ona mogu biti podložna ograničenjima, koja su jasno utvrđena sudskom praksom ESLJP-a. Ipak, ova ograničenja ne mogu ići toliko daleko da ograničavaju pristup pojedinca kršenjem same suštine prava (vidi, u ovom kontekstu, predmet ESLJP-a Baka protiv Mađarske, br. 20261/12, presuda od 23. juna 2016. godine, stav 120; i Grkokatolička parohija Lupeni i drugi protiv Rumunije, presuda od 29. novembra 2016. godine, stav 89. i reference u njemu); Kad god je pristup sudu ograničen zakonom ili relevantnom sudskom praksom, Sud razmatra da li ograničenje utiče na suštinu prava i, posebno, da li je ovo ograničenje težilo „legitimnom cilju“ i da li postoji „razuman odnos srazmernosti između upotrebljenih sredstava i cilja koja se želi postići“ (vidi predmete ESLJP-a Ashingdane protiv Ujedinjenog Kraljevstva, br. 8225/78, presuda od 28. maja 1985. godine, stav 57; Grkokatolička parohija Lupeni i drugi protiv Rumunije, citiran iznad, stav 89, Naït-Liman protiv Švajcarske, citiran iznad, stav 115; Fayed protiv Ujedinjenog Kraljevstva, br. 17101/03, presuda od 21. septembra 1990. godine, stav 65 i; Marković i drugi protiv Italije, br. 1398/03, presuda od 14. decembra 2006. godine, stav 99; i slučaj Suda KI214/21, citiran iznad, stav 87).

ii. *Primena gore pomenutih načela u okolnostima konkretnog slučaja*

53. Sud primećuje da je glavni razlog za odbacivanje tužbenog zahteva podnosioca zahteva od strane Vrhovnog suda, kroz reviziju koju je podneo tuženi BKS, bio zato što je ovaj drugi smatrao da je tužbeni zahtev podnosioca zahteva podnet prvostepenom sudu van roka od 30. dana, prema odredbama Zakona o radu, stoga se ne bi trebalo razmatrati njegov meritum.
54. Pre nego što se upusti u analizu okolnosti ovog konkretnog slučaja, Sud ističe da je pravo na pristup sudu/ pravdi u principu zagantovano u odnosu na „sporo“ koji se odnose

na „građansko pravo“. S tim u vezi, Sud ocenjuje da za utvrđivanje primenljivosti člana 31. Ustava, u vezi sa stavom 1 člana 6. EKLJP-a, treba se uzeti u obzir činjenica da se radi o dva suštinska pitanja. Prvo se odnosi na postojanje „spora“ ili stvarnog nesporeda, dok se drugo odnosi na to da priroda predmeta spora potpada pod „građansko pravo“.

55. U pogledu postojanja „spora“, Sud primećuje da je podnosilac zahteva u sporu sa tuženim BKS-om, u vezi sa radnim sporom, gde je tražio naknadu plata kao rezultat „nezakonitog“ raskida ugovora o radu. U tom smislu, postojanje spora između podnosioca zahteva i BKS-a dovelo je do pokretanja tužbenog zahteva pred Osnovnim sudom od strane podnosioca zahteva.
56. Dok, u pogledu drugog kriterijuma, o tome da li priroda predmeta spora potpada pod „građansko pravo“, Sud podseća da predmet tužbenog zahteva koji je podnosilac zahteva pokrenuo, zapravo spada u okviru građanskih prava. S obzirom na to, Sud smatra da su u konkretnom slučaju ispunjena oba kriterijuma u pogledu pitanja da li se radi o stvarnom „sporu“ ili nesporedu i u vezi je sa „građanskim pravima“, u smislu stava 1 člana 6. EKLJP-a.
57. Vrhovni sud je u svom rešenju obrazložio da je prvostepeni sud, u stvari, odlučio po tužbenom zahtevu podnosioca zahteva nakon isteka zakonom utvrđenog roka, jer je na osnovu spisa predmeta nesporna činjenica da je podnosilac zahteva prihvatio odluku [br. 331/16] BKS-a od 11. februara 2016. godine dana 10. marta 2016. godine, koja je u pouci o pravnom leku odredila da se protiv istog može ostvariti pravo žalbe u roku od 15. dana, po prijemu odluke organa BKS-a, dok je podnosilac zahteva žalbu podneo 21. marta 2016. godine, a tužbu je podneo Sudu 5. maja 2016. godine, što znači da je tužba podneta nakon isteka roka od 30. dana u smislu člana 79. Zakona.
58. Sud podseća da je podnosilac zahteva 4. maja 2016. godine podneo tužbeni zahtev Osnovnom sudu protiv odluke [br. 331/16] BSK-a, od 11. februara 2016. godine o raskidu ugovora o radu. U ovom slučaju, Osnovni sud je razmotrio osnovanost tužbenog zahteva i odlučio da usvoji tužbeni zahtev podnosioca zahteva i da poništi kao protivzakonitu citiranu odluku BSK-a. Presudu Osnovnog suda potvrdio je Apelacioni sud presudom [Ac.br. 4851/2017] od 7. februara 2022. godine. Protiv ove presude, tuženi BSK je podneo zahtev za reviziju Vrhovnom sudu, gde je jedan od njegovih navoda, kao tuženog, bio da je tužbeni zahtev podnosioca zahteva trebalo da bude odbačen od sudova nižih instanci kao van roka.
59. U tom smislu, Sud se poziva na relevantne delove osporenog rešenja Vrhovnog suda, i primećuje da je isti obrazložio svoju odluku, kao u nastavku: „... *presuda prvostepenog suda je doneta uz bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz člana 182. stav 1 u vezi člana 391. stav 1 tačka t), člana 182. stav 2 tačka e) ZPP-a, u vezi sa članom 79. Zakona o radu, čime je došlo i do pogrešne primene materijalnog prava*“. Nadalje, Vrhovni sud je obrazložio da „*Bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 182. stav 2 tačka e) ZPP-a, leži u činjenici da je u ovom slučaju prvostepeni sud odlučio po tužbi podnetoj nakon zakonom određenog roka*.“ Dalje ističe da je „*Iz spisa predmeta nesporna činjenica da je tužilac prihvatio odluku broj 331 od 11. februara 2016. godine dana 10. marta 2016. godine, koja odluka je imala i pouku o pravnom leku, gde se ističe da: protiv ove odluke zaposleni ima pravo da podnese žalbu u roku od 15. dana po prijemu iste, nadležnim organima BKS-a... Protiv ove odluke tužilac je izjavio žalbu dana 21. marta 2016. Tuženi nije odlučio prema žalbi tužioca. Tužilac je podneo tužbu sudu dana 05. maja 2016. godine, što znači da je tužba tužioca u ovom slučaju podneta nakon zakonskog roka od 30. dana*“.

60. S druge strane, Sud podseća da podnosilac zahteva pred Ustavnim sudom navodi da Vrhovni sud, „...nije dao pojašnjenja u kom roku je tuženi morao da odluči o žalbi tužioca, kako bi izračunao od kada je počeo da teče zakonski rok od 30. dana za podnošenje tužbe sudu, kako je utvrđeno članom 79. u vezi sa članom 78. stav 2 Zakona o radu.
61. Sud se, s obzirom na prirodu spora, poziva na merodavno pravo, odnosno na odredbe člana 78. [Zaštita prava zaposlenih] i 79. [Zaštita zaposlenog na sudu] Zakona br. 03/L-12. Zakona o radu, kojim se utvrđuje:

Član 78.

Zaštita prava zaposlenih

1. Zaposleni koji procenjuje da poslodavac mu je povredio prava na rad, ima pravo podneti zahtev poslodavcu ili odgovarajućem organu poslodavca ako postoji, za ostvarenje njegovih povređenih prava.
2. Poslodavac je obavezan da odluči prema zahtevu zaposlenog, u roku od petnaest (15) dana od dana dostavljanja zahteva.
3. Odluka iz stava 2. ovog člana dostavlja se zaposlenom u pisanoj formi u roku od osam (8) dana.

Član 79.

Zaštita zaposlenog na sudu

Svaki zaposleni koji nije zadovoljan odlukom kojom smatra da su mu povređena njegova prava, ili ne dobija odgovor u roku iz člana 78. stav 2. ovog zakona, u tekućem roku od trideset (30) dana može da pokrene radni spor pri nadležnom sudu.

62. Čitajući sadržaj člana 78. Sud primećuje da je zakonodavac, kroz odredbe ovog člana, utvrdio procesne radnje koje zaposleni mora da preduzme, unapred kod poslodavca, pre nego što zatraži sudsku zaštitu prava pred sudom. Stavovi 2 i 3 člana 78. Zakona o radu izričito utvrđuju rokove u kojima poslodavac mora da odgovori zaposlenom, odlukom u pisanom obliku.
63. Dok sadržina člana 79. Zakona o radu, utvrđuje pravo zaposlenog da traži „sudsku zaštitu prava pred sudom“, nakon što je iscrpeo sva interna pravna sredstva kod poslodavca. U tom kontekstu, članom 79. Zakona o radu jasno je utvrđeno da ukoliko zaposleni nije zadovoljan odlukom poslodavca, ili nije dobio odgovor od svog poslodavca, u smislu stava 2 člana 78. Zakona o radu, on/ona ima na raspolaganju dodatni rok od trideset (30) dana, da zatraži sudsku zaštitu prava pred sudom, odnosno da podnese tužbeni zahtev protiv akata poslodavca.
64. U tom pravcu, Sud se poziva na spise predmeta i primećuje da je podnosilac zahteva 10. marta 2016. godine bio upoznat sa odlukom [br. 331/16] od 11. februara 2016. godine od strane BSK-a. Nakon ovog datuma, isti je protiv predmetne odluke, 21. marta 2016. godine, podneo žalbu organima BSK-a. Potonji je, na osnovu zakonskih odredbi, trebalo da odgovori na žalbu podnosioca zahteva u roku od petnaest (15) dana, odnosno najkasnije do 4. aprila 2016. godine. Međutim, u ovom roku od petnaest (15) dana, podnosilac zahteva nije dobio odgovor od BSK-a. Iz ovog razloga, podnosilac zahteva je u potpunosti poštovao uslove iz člana 79. Zakona o radu, kojom odredbom je izričito utvrđeno da, ako zaposleni: „...ne dobije odgovor u roku iz člana 78. stav 2 ovog zakona, u narednom periodu od trideset (30) dana može pokrenuti radni spor kod nadležnog suda.
65. Stoga, na osnovu zahteva iz člana 79. Zakona o radu, Sud primećuje da je podnosilac zahteva 4. maja 2016. godine podneo tužbeni zahtev Osnovnom sudu u Prištini, što pada

tridesetog (30) kalendarskog dana, nakon što je protekao rok od petnaest (15) dana za dobijanje odgovora na žalbu podnetu 21. marta 2016. godine kod organa BSK-a, koji bi rok po zakonu istekao 4. aprila 2016. godine. Od ovog datuma, podnosilac zahteva je imao na raspolaganju rok od trideset (30) dodatnih dana, odnosno do 4. maja 2016. godine, da podnese tužbeni zahtev Osnovnom sudu protiv odluke poslodavca, što je u potpunosti učinio u skladu sa rokovima utvrđenim odredbama člana 78. i 79. Zakona o radu, kao primenljivog zakona u okolnostima konkretnog slučaja na osnovu kojeg se ocenjuju kriterijumi dozvoljenosti, uključujući i rok tužbe građanske prirode.

66. Kao što je gore navedeno, Sud ističe da podnosilac zahteva, suočen sa ovakvim činjeničnim i pravnim okolnostima, nije očekivao da će njegov zahtev, barem u formalno-proceduralnom aspektu, biti odbačen od strane Vrhovnog suda kao van roka, jer je isti prošao procesne filtere u prvostepenom i drugostepenom sudu. U tom kontekstu, Sud ocenjuje da teret odgovornosti u ovom slučaju pada na Vrhovni sud, koji nije pažljivo razmotrio spise predmeta kada je računao zakonske rokove, kao što su utvrđeni odredbama člana 78. i 79. Zakona o radu. Kao rezultat toga, preinačenjem presuda nižestepenih sudova, koje su bile u korist podnosioca zahteva, Vrhovni sud mu je uskratio pravo na pristup pravdi i delotvorno rešavanje spora.
67. Rekavši to, Sud zaključuje da rešenje [Rev. br. 205/2022] Vrhovnog suda od 10. oktobra 2022. godine, kojim je odbačen tužbeni zahtev podnosioca zahteva kao van roka, ne ispunjava standarde pravičnog suđenja, u smislu člana 31. Ustava, u vezi sa stavom 1 člana 6. EKLJP-a. Štaviše, Vrhovni sud nije pružio ubedljive razloge zašto je tužbeni zahtev podnosioca zahteva bio van roka, i, zašto je prema njemu, protekao rok od trideset (30) dana za traženje sudske zaštite u prvostepenom sudu.
68. Sud, u vezi sa ovim slučajem i na osnovu obrazloženja datog u ovoj presudi očekuje od Vrhovnog suda da u postupku ponovnog odlučivanja ukloni uzroke koji su prouzrokovali povredu prava podnosioca zahteva, zagarantovanih članom 31. Ustava, u vezi sa stavom 1 člana 6. EKLJP-a.

Zaključci

69. U sažetku, Sud, na osnovu gornje analize, zaključuje da rešenje [Rev. br. 205/2022] Vrhovnog suda od 10. oktobra 2022. godine, nije u saglasnosti sa ustavnim pravima podnosioca zahteva, zagarantovanim odredbama člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, u vezi sa stavom 1 člana 6. [Pravo na pravično suđenje] EKLJP-a.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa stavovima 1 i 7 člana 113. i stavom 1 člana 116. Ustava, stavovima 20. i 47. Zakona i pravilima 34. (1) d) i 48. (1) a) Poslovnika o radu, dana 28. marta 2024. godine:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI, sa osam (8) glasova za i jedan (1) protiv, zahtev prihvatljivim;
- II. DA UTVRDI, sa osam (8) glasova za i jedan (1) protiv, da je došlo do povrede stava 1 člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo, u vezi sa stavom 1 člana 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima;
- III. DA PROGLASI, sa osam (8) glasova za i jedan (1) protiv, nevažećim rešenje [Rev. br. 205/2022] Vrhovnog suda od 10. oktobra 2022. godine;
- IV. DA VRATI, sa osam (8) glasova za i jedan (1) protiv, slučaj na ponovno odlučivanje Vrhovnom sudu, u skladu sa ovom presudom;
- V. DA NALOŽI Vrhovnom sudu da, u skladu sa stavom 5 pravila 60. (Izvršenje odluka) Poslovnika, do 28. oktobra 2024. godine obavesti Sud o preduzetim merama za sprovođenje ove presude;
- VI. DA DOSTAVI ovu presudu stranama;
- VII. DA OBJAVI ovu presudu u Službenom listu, u skladu sa članom 20. (4) Zakona;
- VIII. DA UTVRDI da ova presuda stupa na snagu na dan objavljivanja u Službenom listu, u skladu sa članom 20. (5) Zakona.

Sudija izvestilac

Enver Peci

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani

